

آینده

هوش مصنوعی جدید گوگل به جای شما وب‌گردی می‌کند

گوگل اولین دستیار هوش مصنوعی خود را رونمایی کرد که می‌تواند وب‌گردی کند. این دستیار پروژه‌ی مارینر (Project Mariner) نام دارد و بخشی از تحقیقات دیپ‌مایند محسوب می‌شود.

دستیار هوش مصنوعی گوگل می‌تواند کنترل مرورگر کروم را به دست بگیرد، نشانگر ماوس را روی صفحه حرکت می‌دهد، روی دکمه‌ها کلیک کند، فرم‌ها را پر کند و بدین ترتیب می‌تواند مانند انسان در وبسایت‌ها بچرخد و وب‌گردی و حتی خرید کند. گوگل اعلام کرده است که دستیار هوش مصنوعی جدید خود که از جنمای استفاده می‌کند، به گروه کوچکی از آزمایش‌کنندگان منتخب ارائه می‌دهد.

گوگل به آزمایش روش‌های جدیدی ادامه می‌دهد تا جنمای بتواند وب‌سایت‌ها را بخواند و خلاصه کند و از آن‌ها بهره‌برداری کند. طبق گزارش تک‌کراچ، یکی از مدیران گوگل گفت که این بخشی از تحول بنیادی در پارادایم تجربه‌ی کاربری است تا کاربران از تعامل مستقیم با وبسایت‌ها دور شوند و به جای آن با دستیار هوش مصنوعی ارتباط داشته باشند که این کارها را برای آن‌ها انجام می‌دهد.

پس از نصب دستیار هوش مصنوعی مارینر از طریق افزونه‌ی کروم، پنجره‌ی چت در سمت راست مرورگر شما باز می‌شود و می‌توانید از آن بخواهید کارهایی مانند ایجاد سبد خرید از فروشگاه مواد غذایی بر اساس فهرست مدنظر را انجام دهد.

دستیار گوگل نمی‌تواند فرایند پرداخت را انجام دهد؛ زیرا قرار نیست اطلاعات مربوط به شماره‌ی کارت یا اطلاعات صورت‌حساب را پر کند. همچنین، مارینر نمی‌تواند کوکی‌ها را برای کاربران بپذیرد یا توافق‌نامه خدمات را امضا کند. گوگل

می‌گوید که به عمد اجازه نمی‌دهد دستیار این کارها را انجام دهد تا کنترل بیشتری به کاربران بدهد. مارینر پس از افزودن محصولات به سبد خرید، از پنجره‌ی مرورگر اسکرین‌شات می‌گیرد و آن را برای پردازش به جنمای ارسال می‌کند. سپس جنمای دستورالعمل‌هایی را به کامپیوتر کاربر ارسال می‌کند تا در وب‌سایت اعمال شوند.

مارینر می‌تواند برای یافتن پروازها و هتل‌ها، خرید اقلام خانگی، پیدا کردن دستور پخت و سایر کارهایی استفاده شود که در حال حاضر به کلیک کردن در وب نیاز دارند.

مارینر فقط روی صفحه‌ی فعال مرورگر کروم کار می‌کند. این یعنی نمی‌توانید حین کار دستیار، از کامپیوتر خود برای کارهای دیگر استفاده و باید کلیک کردن جنمای را تماشا کنید. مدیر فناوری دیپ‌مایند می‌گوید که این تصمیم بدین دلیل است تا کاربران بدانند دستیار هوش مصنوعی گوگل چه کار می‌کند. او گفت: «شما به عنوان یک فرد می‌توانید از وبسایت‌ها استفاده کنید و اکنون دستیار شما می‌تواند همان کارهایی را انجام دهد که شما در وبسایت انجام می‌دهید.»

بدانیم

تبدیل دنیای کودکان به یک کابوس با محتوای نامناسب

انتشار محتوای نامناسب برای کودکان به صورت آنلاین چالش بزرگی است که بر رشد روانی و عاطفی آن‌ها تأثیر منفی می‌گذارد و همچنین امنیت دیجیتالی آن‌ها را تهدید می‌کند. این محتوا شامل طیف وسیعی از مطالب است که نیازمند توجه و نظارت والدین و مقامات ذی‌صلاح است.

محتوای خشونت‌آمیز: این محتوا شامل صحنه‌هایی از خشونت فیزیکی یا کلامی یا رفتار پرخاشگرانه است که ممکن است باعث ترس و اضطراب کودکان شود یا موجب تقلید آن‌ها از این رفتارها در زندگی روزمره باشد.

محتوای ناشایست: این محتوا شامل مطالب صریح یا رفتار نامناسبی است که کودکان را در معرض مفاهیمی قرار می‌دهد که برای سن آن‌ها نامناسب است که ممکن است منجر به آسیب یا اختلالات روانی شود.

ترویج رفتار مضر: کودکان ممکن است از طریق تقلید به سمت رفتارهای مضر مانند مواد مخدر یا رفتارهای ناسالم کشیده شوند.

محتوای افراطی: این مورد شامل ترویج ایدئولوژی‌های افراطی، خشونت و نفرت، قرار دادن کودکان در معرض خطر پذیرش ایده‌های نژادپرستانه یا تهاجمی است.

بازی‌های الکترونیکی خشن: صحنه‌های مکرر خشونت در بازی‌های الکترونیکی بر رفتار کودکان و توانایی آن‌ها در تعامل اجتماعی تأثیر می‌گذارد.

محتوای سوء استفاده‌گر: این محتوا شامل تلاش برای کلاهبرداری، باج‌گیری و پیام‌های توهین‌آمیز با هدف بهره‌کشی از کودکان در فضای آنلاین است.

اهمیت پیشگیری و آگاهی

در عصر دیجیتال که در آن اینترنت به بخشی جدایی‌ناپذیر از زندگی کودکان تبدیل شده است، پیشگیری و آگاهی اولین خط دفاعی برای محافظت از آن‌ها در برابر خطرات دیجیتالی است و بر سلامت روانی و رفتار آینده آن‌ها تأثیر می‌گذارد.

مسئولیت محافظت از کودکان در برابر این چالش‌ها یک مسئولیت مشترک بین خانواده، موسسات آموزشی و کسانی است که درگیر توسعه سیاست‌هایی هستند که محیط دیجیتالی امن و سالم را برای کودکان تضمین می‌کنند.

وضعیت روحی دانشجویان، نگرانی‌های شغلی، احساس عدم اثرگذاری، و کاهش تعاملات بین‌المللی سبب می‌شود تا دانشجویان احساس امید، نشاط و اعتماد نداشته باشند و تصور کنند در آینده تأثیرگذار نخواهند بود. برای مقابله با این احساسات، نیاز است که نظام آموزشی، فرصت‌های شغلی و حمایت‌های اجتماعی بهبود یابد و دانشجویان با تقویت مهارت‌های خود، به راهکارهای مؤثر دست پیدا کنند. این مسئله نیازمند همکاری تمامی ذینفعان، از جمله دانشگاه‌ها، دولت و جامعه است تا جوانان بتوانند به‌عنوان نیروی محرکه جامعه به پیشرفت و توسعه کشور کمک کنند.

فاطمه تاجیک استاد رشته علوم اجتماعی: «دانشجویان باید نقش خود را در جامعه بازتعریف کنند. بخشی از احساس عدم اثرگذاری به دلیل انتظارات غیرواقعی آن‌ها از سیستم است. با این حال، نظام دانشگاهی هم باید فضای بهتری برای مشارکت آن‌ها فراهم کند. رابطه‌ی خوب بین دانشجویان و اساتید می‌تواند احساس اعتماد را تقویت کند. ما نیاز به فضایی داریم که در آن دانشجویان احساس راحتی کنند و مشکلاتشان را مطرح کنند.»

محسن رزمی استاد رشته مهندسی: «یکی از مشکلات اصلی، نبود ارتباط ساختاری بین دانشگاه و صنعت است. دانشگاه‌ها بیشتر بر خروجی‌های پژوهشی تئوری تمرکز دارند تا حل مشکلات عملی. این خلأ باعث شده دانشجویان احساس کنند که مهارت‌هایشان به درد بازار کار نمی‌خورد.»

فرزان الیاسی، استاد رشته روانشناسی: «بحران هویت در میان جوانان یکی از معضلات کلیدی است. آنها با پرسش‌هایی دربارہ آموخته‌ها و انتظارات خانواده‌ها مواجه‌اند و این می‌تواند منجر به احساس بی‌هدفی و ترس از آینده شود. بخش زیادی از نگرانی‌های دانشجویان به دلیل عدم آگاهی آن‌ها از مسیرهای شغلی و آینده است. ما باید برنامه‌های مشاوره شغلی و روانشناسی را تقویت کنیم تا بتوانیم از اضطراب آن‌ها بکاهیم. عدم توجه به سلامت روان دانشجویان، یکی از بزرگ‌ترین معضلات دانشگاه‌هاست. برگزاری کارگاه‌های آموزشی و مشاوره می‌تواند به افزایش اعتماد و نشاط کمک کند.»

تینا احمدی، استاد رشته هنر: «فضای خلاقیت در دانشگاه محدود شده است. اگر بخواهیم دانشجویان احساس اثرگذاری کنند، باید زمینه بروز خلاقیت آن‌ها را در فعالیت‌های هنری، افزایش پیدا کند. همچنین شرکت در فعالیت‌های فرهنگی و ورزشی می‌تواند به افزایش نشاط و امید در میان دانشجویان کمک کند.»

امین افشار، دانشجوی رشته مهندسی: «من در دوره کارآموزی متوجه شدم بسیاری از آموخته‌هایم قابل استفاده نیست. به همین خاطر نگران آینده شغلی خود هستم.»

سارا حمزه نژادی، دانشجوی رشته علوم پایه: «فضای پژوهشی در دانشگاه محدود است و برای طرح‌های علمی حمایت کافی وجود ندارد. این موضوع باعث شده که انگیزه‌ی برای ادامه تحصیل نداشته باشم.»

«شهروند» چالش‌های دانشجویی در عرصه آموزش و اجتماع را بررسی می‌کند

دغدغه‌های جویندگان دانایی

عظاظهارات وزیر علوم از کاهش نشاط و اعتماد و نگرانی‌های شغلی دانشجویان حکایت دارد

مریم رضاخواه [دانشگاه که به عنوان مهم‌ترین مرکز تربیت نیروی انسانی برای جامعه شناخته می‌شود، نهادی است که نه تنها در فرآیند آموزش، بلکه در شکل‌دهی احساس هویتی و نقش‌آفرینی دانشجویان نیز نقش اساسی دارد. امید و نشاط به‌عنوان دو عنصر کلیدی در زندگی دانشگاهی، تأثیر عمیقی بر کیفیت تجربه آموزشی و احساس کلی دانشجویان دارند تا فضایی سازنده و پویایی ایجاد شود. اما در سال‌های اخیر، گفته می‌شود این ارزش‌ها در دانشگاه‌ها کم رنگ شده است تا جایی که وزیر علوم معتقد است فضای دانشگاه مطلوب نیست. به گفته سیمایی صراف، دانشجو از حیث امید، نشاط و اعتماد؛ در وضعیت روحی خوبی به سر نمی‌برد. «دلیل آن این است که دانشجویان احساس می‌کنند اثرگذاری در کشور ندارد. نسبت به آینده شغلی نگران است و از کم بودن مرادوات بین‌المللی، نگران است و این برای توسعه کشور خطرناک است.» اکنون این سوال مطرح می‌شود که چرا فضای امید و اعتماد در دانشگاه مطلوب نیست و به چه دلیل دانشجویان در کشور احساس می‌کنند که نمی‌توانند تأثیر معناداری در جامعه و کشور داشته باشند؟

۴ محور اصلی چالش

سعید خراطها جامعه‌شناس تحلیل وضعیت مطرح شده از سوی وزیر علوم، تحقیقات و فناوری را نشان از مسائل متعددی در فضای دانشگاهی می‌داند. او به «شهروند» می‌گوید: «این مسائل به‌طور مستقیم یا غیرمستقیم بر روحیه و شرایط دانشجویان اثر گذاشته‌اند. این مشکلات را می‌توان به چهار محور اصلی تقسیم کرد: وضعیت روحی دانشجویان، نگرانی‌های شغلی، احساس عدم اثرگذاری، و کاهش تعاملات بین‌المللی. در رابطه با وضعیت روحی دانشجویان، تورم، افزایش هزینه‌های زندگی، و چشم‌انداز نامطمئن اقتصادی بر احساس امنیت روانی آنها اثر منفی گذاشته است. عدم امکان مشارکت معنادار در امور کشور، دانشجویان را از داشتن نقش فعال در جامعه بازمی‌دارد و به احساس بی‌تفاوتی و ناامیدی دامن می‌زند. همچنین نگرانی از بیکاری پس از فارغ‌التحصیلی یکی از اصلی‌ترین دغدغه‌های دانشجویان است. عدم تطابق آموزش‌ها با نیازهای بازار کار و ظرفیت محدود بازار کار، دو عاملی است که می‌تواند بر این مشکل دامن بزند. در واقع برنامه‌های درسی و مهارت‌های ارائه‌شده در دانشگاه‌ها ممکن است پاسخگوی نیازهای واقعی بازار کار نباشند و در برخی رشته‌ها، فرصت‌های شغلی به شدت محدود شده است.»

خراطها در ادامه می‌گوید: «دانشجویان احساس می‌کنند که نقش آن‌ها در تصمیم‌گیری‌های کلان و تحولات اجتماعی کم‌رنگ است. این احساس می‌تواند ناشی از عدم پاسخگویی کافی به مطالبات دانشجویی یا مشارکت ندادن آن‌ها در فرآیندهای سیاست‌گذاری باشد یا محیط‌هایی که دانشجویان بتوانند به‌طور عملی در تصمیم‌گیری‌ها دخیل باشند، محدود شده است. وزیر علوم همچنین به کاهش روابط علمی و فرهنگی بین‌المللی اشاره کرده است که این موضوع بر کیفیت تحصیلی به دلیل اینکه دسترسی به منابع علمی و فرصت‌های بین‌المللی وجود ندارد و بر فرصت‌های شغلی جهانی اثر گذاشته است.»

این جامعه‌شناس مجموعه‌ای از اقدامات را برای رفع این مشکلات، مؤثر می‌داند: «مراکز مشاوره برای بهبود سلامت روان دانشجویان باید ایجاد و تقویت شود. در برنامه‌های درسی بازنگری شود و آموزش‌ها با نیازهای بازار کار مورد تطبیق قرار گیرد و مهارت‌های کاربردی، ارتقا پیدا کند. مشارکت دانشجویان در تصمیم‌گیری‌ها افزایش یابد و بستری برای شنیده شدن صدای دانشجویان و ایجاد حس اثرگذاری فراهم شود. تعاملات بین‌المللی ارتقا پیدا کند تا تبادل علمی و فرهنگی و گسترش همکاری‌های دانشگاهی در سطح بین‌المللی تسهیل یابد. به نیازهای اقتصادی دانشجویان توجه شود، هزینه‌های تحصیل کاهش پیدا کند و فرصت‌های شغلی پاره‌وقت ایجاد شود.»

احساس بی‌تأثیری و حلقه معیوب روانشناختی

زهره کاووسی، روانشناس بالینی در گفت و گو با «شهروند» این مسئله را از بعد روانشناسی بررسی می‌کند. «بسیاری از دانشجویان احساس می‌کنند که در سیستم فعلی هیچ نقشی ندارند. فرسودگی و بی‌انگیزگی از دیگر عواملی است که باعث کاهش حس اثرگذاری در دانشجویان می‌شود. زمانی که دانشجویان به دلایل مختلف، مانند فشارهای درسی، احساس کنند که کارهایشان بی‌فایده است، ممکن است انگیزه خود را برای تلاش بیشتر از دست بدهند. وقتی آن‌ها می‌بینند که تلاش‌هایشان در تغییر شرایط جامعه یا آینده شغلی بی‌فایده است، افسرده و ناامید می‌شوند. همچنین، فشارهای اجتماعی و انتظارات زیاد از آن‌ها می‌تواند منجر به ایجاد حس شکست شود. رقابت بی‌رحمانه در بازار کار به نگرانی‌ها دامن می‌زند. دانشجویان می‌بینند که برای یک شغل محدود، صدها نفر متقاضی هستند و این موضوع احساس ناامیدی را در آن‌ها تقویت می‌کند. بهترین راهکار این است که دانشجویان بدانند که کوچک‌ترین اقدام آن‌ها نیز می‌تواند تأثیر داشته باشد و می‌تواند با شرکت در فعالیت‌های اجتماعی، کارآموزی یا پروژه‌های گروهی، حس مشارکت و اثرگذاری را در خود تقویت کنند. همچنین، تقویت مهارت‌های ارتباطی و شبکه‌سازی می‌تواند به آن‌ها در ورود به بازار کار کمک کند. کاووسی بر این باور است که «عدم احساس اثرگذاری در دانشجویان می‌تواند ناشی از یک حلقه معیوب روان‌شناختی باشد. در این حلقه، عدم تصمیم‌سازی،